



Arrest

nr. 244 514 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten A.-M. SERVAIS en P. VERSAILLES
Rue Saint-Jacques 32
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten A.-M. SERVAIS en P. VERSAILLES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 april 2019 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in.

Op 26 september 2019 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de CGVS) als volgt:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing van de CGVS indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 4 juni 2020 verworpen, bij arrest nr. 236 396.

Op 27 juli 2020 werd de thans bestreden beslissing genomen. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [J.]
voornaam : [S.]
geboortedatum : [...]
geboorteplaats : [...]
nationaliteit : Kosovo

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/09/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 04/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8

oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert verder aan dat er sprake is van onvoldoende motivering en van een gebrek aan wettelijk aanneembare gronden, en dat er een schending is van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel waardoor de administratieve overheid gehouden is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Voor zover:

In overweging dat de Dienst Vreemdelingenzaken tegenover mijn verzoekster een bevel het grondgebied te verlaten genomen heeft, asielaanvrager (bijlage 13 quinquies) op datum van 27.07.2020 met als reden dat op datum van 28.07.2020, het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen een beslissing van weigering genomen heeft in verband met toekenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat deze beslissing ook gemotiveerd is, in verwijzing met art. 7, lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk, zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Terwijl :

Dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de genomen beslissing, die aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is;

Door zo te handelen, heeft tegenpartij het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden;

Dat het haar toekomt de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeksters in overweging te nemen, vooraleer, eventueel, een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat hij op het Belgisch grondgebied aangekomen is en er op datum van 16 oktober 2018 een asielaanvraag indiende.

Dat aan mijn verzoeker op datum van 26.09.2019 een beslissing van weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag betekend zal worden;

Dat mijn verzoeker beweert dat hij een beroep tegen deze beslissing ingediend heeft ;

Dat mijn verzoeker wil een 9bis-aanvraag indienen ;

Dat mijn verzoeker beweert dat hij niet de mogelijkheid heeft in zijn land van herkomst terug te keren, in de mate hoe er daar, voor hem, een risico van vervolging bestaat;

In overweging dat tegenpartij deze situatie in overweging moest nemen vooraleer hem, in voorkomend geval, een bevel het grondgebied te verlaten te beteken, wat in dit geval niet gebeurde;

Dat de motivatie van deze bevelen het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is.

Dat er geen individualisatie is van de situatie van mijn verzoekster;

Dat mijn verzoeksters de nietigverklaring en de schorsing vragen van het bevel het grondgebied te verlaten dat hen betekend werd;

Dat mijn verzoeksters beweren dat er dus sprake is van een schending van de beschikkingen van de middelen;

Dat mijn verzoekster dus de nietigverklaring vragen van de beslissing die door tegenpartij genomen werd;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

2.3. De Raad stelt in eerste instantie vast dat verzoekster wel de schending aanvoert van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, maar tegelijkertijd bevestigt dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Zij brengt verder geen gegevens bij die erop zouden wijzen dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet thans niet zou kunnen worden gehanteerd als rechtsgrond van de bestreden beslissing. Door louter aan te geven dat zij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen -nog daargelaten de vaststelling dat zij daarvan geen enkel bewijs voorlegt- toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet deugdelijk kon vaststellen dat verzoekster zich in het geval van artikel 7 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevond.

2.4. Verzoekster voert aan dat zij niet de mogelijkheid heeft om naar haar land van herkomst terug te keren omdat er daar voor haar een risico op vervolging bestaat. De verwerende partij had deze situatie in overweging moeten nemen vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, hetgeen zij niet heeft gedaan, zo stelt zij.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat *“op 26/09/2019 [...] door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond [werd] beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 04/06/2020 [...] door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing [werd] verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.”*

In zijn arrest nr. 236 396 van 4 juni 2020 oordeelde de Raad, na beroep en in navolging van de CGVS, dat verzoekster niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

De verwerende partij, die pas is overgegaan tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nadat het arrest door de Raad werd uitgesproken, heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de

door haar aangevoerde vrees voor vervolging, maar ook met de afwijzing daarvan door de CGVS en de Raad. Dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten doen over het risico op vervolging alvorens het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, is geenszins aangetoond, temeer nu verzoekster in haar verzoekschrift geen gegevens bijbrengt over de situatie in Kosovo die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de CGVS, of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en die een andere beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade zouden rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoekster betoogt dat de motivering stereotiep is en er geen individualisering is van haar situatie, toont zij niet aan welk belang zij heeft bij deze grief. Naar luid van artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast, hetgeen in casu het geval is. Voorts was zij op de hoogte van de motieven van het arrest van de Raad inzake haar VIB, en ziet de Raad niet in welke belangenschade er zou zijn doordat deze niet zouden zijn overgenomen in de bestreden beslissing, en tot slot toont zij niet met concrete gegevens aan dat en over welke gegevens die haar individuele situatie kenmerken ten onrechte niet zou zijn gemotiveerd.

2.6. Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, maar niet op concrete wijze uiteenzet hoe deze bepaling geschonden zouden zijn, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, en evenmin dat zij niet afdoende werd gemotiveerd. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS